

Αγαπητή μου φίλη,

Τα πράγματα τελικά πήγαν στραβά στην ζωή σας για πολύ απλούς λόγους. Και είναι ακριβώς αυτοί οι λόγοι που δεν επιτρέπουν στο κάθε άτομο, είτε μικρό είναι είτε μεγάλο, να νιώθει κάποια ψυχική ανάταση. Μια άνεση με την ζωή του και με τους συνανθρώπους του-άνεση να παράγει πολιτισμό (πολιτισμό δεν παράγουν μόνο οι ενήλικοι) που να τιμά την αισθητική, το μυστήριο και το μεγαλείο της ύπαρξης γενικότερα και όχι τον μίζερο ανθρωποκεντρισμό μας.

Αρχικά, στην οικογένειά σας δεν υπήρχε και δεν υπάρχει αληθινή χαρά, και νομίζω ότι ξέρετε πολύ καλά τι θέλω να πω. Μιλάω για την αυθόρμητη χαρά από άτομα που νιώθουν ελεύθερα και άνετα με τον εαυτό τους, και όχι την προγραμματισμένη "χαρά" (ψυχαγωγία) μέσα από ρουτίνες, παραδόσεις και συνήθειες. Δηλαδή μια προγραμματισμένη "διασκέδαση" όπου τα πάντα ελέγχονται και καθοδηγούνται για να υπάρξει το αναμενόμενο και ζητούμενο τελικό αποτέλεσμα. Αυτό δεν είναι χαρά, είναι ένα "στημένο θέατρο" δίχως πραγματική ουσία. Γι' αυτό και τα τελευταία χρόνια όλοι τρέχουν σαν τρελλοί σε ταβέρνες και σ' εστιατόρια, εφόσον το όλο σκηνικό είναι καθορισμένο και οι αυθόρμητες παρεκτροπές συμπεριφοράς είναι πλέον πολύ περιορισμένες (εικονική πραγματικότητα).

Στην ζωή σας δεν υπάρχει ψυχική γαλήνη, μόνο μια συνεχής ένταση και γκρίνια λόγω των "εικονικών" απαιτήσεων που έχετε από αυτή την "δόλια" την ζωή και από τους ανθρώπους γύρω σας. Δεν υπάρχει μια άμεση και δημιουργική επικοινωνία μεταξύ σας, όπως και δεν υπάρχουν τα βαθιά "γήινα" συναισθήματα που δένουν τους ανθρώπους, αλλά που δεν τους κάνουν να νιώθουν εξαρτημένοι. Μ' εσάς δεν ισχύει ένας γνήσιος σεβασμός προς τον άλλο, δηλαδή το σέβας προς την πραγματική ελευθερία και την μοναδικότητα του άλλου. Επίσης δεν βλέπω σε σας μια ακέραιη υπόσταση υγείας, είτε σωματική είτε ψυχική. Και αυτό δεν χρειάζεται πολύ για να το καταλάβει κανείς, ξεκινώντας από την έκφραση των ματιών σας μέχρι και την λάμψη (ή μη λάμψη) των προσώπων σας. Τελικά και πιο σημαντικά, δεν υπάρχει έρωτας στην ζωή σας, όπως αυτόν που βιώνουν τα παιδιά με όλες τις αισθήσεις τους πριν ευνουχιστούν από τα "αφύσικα" και "αρτηριοσκληρωτικά" ιδανικά των ενηλίκων. Δεν υπάρχει πραγματικός έρωτας και χαρά στην ζωή σας γιατί ποτέ δεν τολμήσατε να είστε ελεύθερα πλάσματα στην σκέψη, στα συναισθήματα και στην φαντασία, αποβάλλοντας έτσι τις φοβίες, τα ψέματα και τις ενοχές που σας είχαν μεταδώσει οι οικογένειές σας, οι "φίλοι" σας και η κοινωνία σας. Δεν σεβαστήκατε ποτέ το μεγαλείο, το μυστήριο και την γενναιοδωρία της ζωής, γιατί πάντα προσπαθούσατε να την χειραγωγήσετε και να την απομυζήσετε μ' ένα βάνουσο και στυγνό τρόπο, για προσωπικό σας συμφέρον πάντα. Το πέξατε ξύπνιοι και πονηροί με τις ισορροπίες της ζωής, μη θέλοντας να δεχτήτε ότι πάντα, μα πάντα αυτές οι ισορροπίες έχουν τον τελευταίο λόγο.

Αντί λοιπόν να στηρίζετε τις αλήθειες ή τις ισορροπίες που κουβαλάτε μέσα στο "είναι" σας και στην ψυχή σας (κάποιοι σύγχρονοι επιστήμονες θα μιλούσαν για τους κώδικες του ανθρώπινου DNA), και να λειτουργήσετε σαν δημιουργικοί σύμμαχοι με την ζωή, επιλέξατε (όπως οι περισσότεροι άνθρωποι) να συμβιβαστήτε με την άψυχη, απρόσωπη και ανέραστη "εικονική πραγματικότητα" της κοινωνίας. Πέσατε όμως έξω, όπως πέφτουν έξω όλοι εκείνοι που δεν σέβονται την ελεύθερη ροή και διαλεκτική της φύσης. Ο μη έρωτας και η μη αλήθεια είναι αυτά τα στοιχεία που κυριαρχούν στην ζωή σας, και είναι ακριβώς αυτά τα στοιχεία που υπονομεύουν με γρήγορους ρυθμούς την ψυχοσωματική σας ακεραιότητα-την ψυχοσωματική ακεραιότητα και των τεσσάρων μελών της οικογένειας.

Από τον καιρό που σταμάτησα να κάνω μαθήματα στα παιδιά σας, δηλαδή εδώ και περίπου 6 χρόνια, βλέπομαστε πολύ σπάνια. Κάποιες φορές στις γιορτές και μερικές μέρες τα καλοκαίρια. Έτσι δεν έχω πλέον τις ευκαιρίες να "επηρεάσω" κανένα, δηλαδή "τα παιδιά σου". Παρ' όλα αυτά γνώριζα πολύ καλά ότι ο μικρός σου γιός, που λατρεύω, είχε (και έχει) ψυχολογικά προβλήματα τα οποία είχαν (και έχουν) σοβαρό αντίκτυπο στην σωματική του υγεία, και πιο συγκεκριμένα στο "ανοσοποιητικό" του σύστημα. Μία πάθηση από την οποία πάσχει και ο μεγάλος σου ο γιός. Και στις δύο περιπτώσεις, οι γιατροί έχουν διαγνώσει τα αίτια ως ψυχοσωματικά. Είναι τυχαίο αυτό καλή μου φίλη;;; Ο μεγάλος σου γιός είναι αναγκασμένος κατά διαστήματα να κάνει χειρουργικές επεμβάσεις στις παλάμες των χεριών του, που είναι τρομακτικές και οδυνηρές. Ο ίδιος μου τις έχει περιγράψει!!! Σε ρωτάω ευθέως, εσείς οι γονείς έχετε κάποια ευθύνη γι' αυτήν την κατάσταση της υγείας των παιδιών σας;;;

Τις πληροφορίες για την κατάσταση της υγείας του μικρού σου γιού μου τις μετέφεραν ο σύζυγός σου και ο αδερφός του, όχι εσύ. Εσύ προτιμάς να είναι όλα κρυφά και μυστικά, για να μην θολώσει το λούστρο της "εικονικής πραγματικότητας" που έχεις επιλέξει εδώ και χρόνια. Επίσης είχα μάθει ότι τον τελευταίο χρόνο (πριν το καλοκαίρι), ο μικρός σου ο γιός είχε ξεκινήσει μια σχέση που ήταν αδιέξοδη, πρώτα απ' όλα επειδή ο ίδιος λόγω της ψυχοσωματικής του κατάστασης λειτουργούσε μέσα από ακραίους ελιγμούς, και δεύτερο, η ίδια η κοπέλα είχε και αυτή σοβαρότατα ψυχολογικά προβλήματα. Κάτι που είχα διαισθανθεί όταν την είδα για πρώτη φορά στο σπίτι σας, και στο είπα αμέσως. Αλλά πάλι έκανες πως δεν καταλάβαινες. Αργότερα έμαθα από τους δύο σου γιούς ότι πράγματι το κορίτσι είχε σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα που επηρέαζαν αρνητικά την συμπεριφορά της και την σχέση της με τον μικρό σου γιό. Ο ίδιος όμως είχε σοβαρό πρόβλημα να λήξει αυτή την σχέση, αν και ήταν διαλυμένος ψυχικά και σωματικά.

Μετά από κάμποσο καιρό, όταν είδα ξανά τον μικρό σου τον γιό στο σπίτι σας, κατάλαβα ότι το παιδί υπέφερε, και αυτό φαινόταν από την όλη του συμπεριφορά και το παρουσιαστικό του. Μια κατάσταση που εσύ δεν ήθελες να παραδεχτείς, ούτε σε μένα, αλλά ούτε και στον ίδιο σου τον εαυτό. Έβλεπα στον γιό σου ένα μόνιμο εκνευρισμό και μια

αλλόκοτη ένταση, με μεγάλα χρονικά διαστήματα όπου η ματιά του ταξίδευε στο πουθενά. Παράλληλα, φαινόταν πολύ χλωμός και αδύναμος. Δεν ξέρω τι ακριβώς εσείς κάνατε για την κατάστασή αυτή, αλλά εγώ ήθελα να τον βοηθήσω, γρήγορα και άμεσα. Η βασικότερη αιτία που ήρθα στο εξοχικό σας το περασμένο καλοκαίρι ήταν για να είμαι κοντά στον μικρό σου τον γιό, και να μιλήσουμε. Να μιλήσουμε μέσα σ' ένα κλίμα οικειότητας, αμεσότητας και ανθρωπιάς. Ακριβώς όπως τον καιρό που ήμουν δασκαλός του, και μου μιλούσε για τις φοβίες του και τις ανασφάλειές που αυτός ένωθε μέσα στην κοινωνία του, μέσα στο κοινωνικό του περιβάλλον και μέσα στην οικογένειά του. Όλες αυτές οι υπαρξιακές του ανασφάλειες και φοβίες που ενισχύονταν καθημερινά, εφόσον εσύ και ο σύζυγός σου είχατε σαν πρώτες προτεραιότητες στην ζωή σας την κοινωνική σας και οικονομική σας άνοδο και καταξίωση. Καλή μου φίλη, τι ακριβώς συνέβει εκείνες τις ημέρες στο εξοχικό σας, και με απέριψες μ' ένα τόσο ύπουλο και άκομψο τρόπο;;;